

Aki Isten álmát a
legtökéletesebben felragyogtatta

Anselm Grün

Karácsony előtt sokan napokig lótnak-futnak, kapkodnak. A rohanásban azonban arra vágnak, hogy megállhassanak, megérkezzenek, megéljék a jelen pillanatot.

Először meg kell érkeznünk a bensőnkbe, csak ezután élhetjük át Jézus Krisztus érkezését. Ő azért jön el hozzánk, hogy többé ne tévelyegjünk távol önmagunktól, hanem hazaérkezzünk a szívünkbe, oda, ahol Isten lakik, aki maga a Titok.

A régiek féltek az éjszakáktól. Ma már nem félünk a külső sötétségtől. A lelkünk éjszakájába be tudja fészkelni magát a félelem. Jézus eljön, fényt hoz a te éjszakádba is. Ahol ő jelen van, ott minden felragyog.

Isten megteremtette a világot. Megalkotta a mennyet, a földet, a virágokat, fákat, erdőket, a hegyeket, a folyókat, tengereket, a halakat, a madarakat és az emlősállatokat.

De valami hiányzott. Ekkor Isten megálmodta az embert saját képére és hasonlatosságára. Férfinak és nőnek alkotta meg. Az ember azonban elhomályosította a képet. Elidegenedett Istentől. Eltávolodott tőle és önmagától is.

Ekkor Isten újra álmodta az álmát. Olyannak álmodta meg az embert, amilyenek eredetileg gondolta.

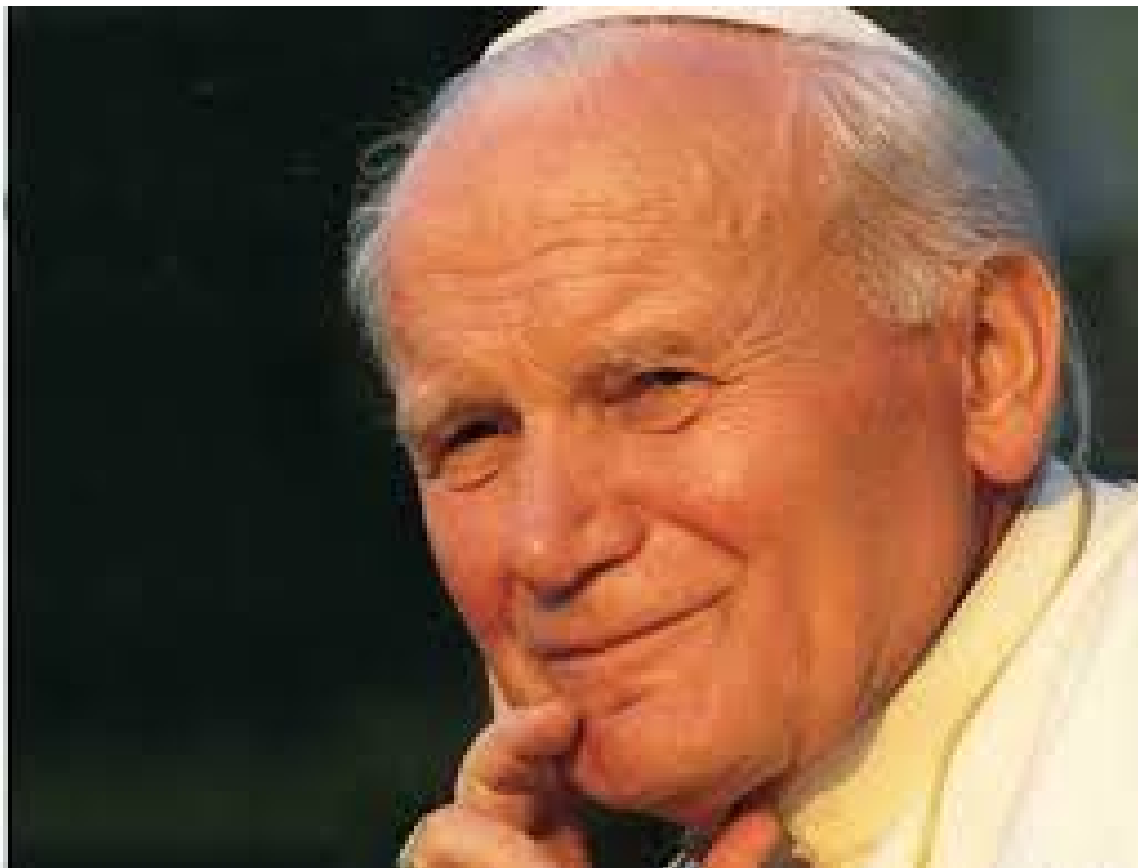
Álmát meg is valósította: új kezdetet hozott. Emberi alakban elküldte saját Fiát. Ő emberré lett, hogy helyreállítsa az ember eredeti képét.

Karácsonykor Isten álmát ünnepeljük, amely Jézus Krisztusban láthatóvá vált. Az embert ünnepeljük, azt, hogy tiszta embersége felragyogott Jézusban.

Isten elküldte a Fiát emberi alakban, egy szűz leány méhéből. A szűztől születés Isten jele az embernek, azt üzeni, hogy több énem tartanak fogva sérüléseid, sértettségeid, tévedéseid. Ma megnyílhat egy új kezdet.

Mi is Istenből születtünk. Bennünk Isten halhatatlan magva sarjadozik. Nem a családfánk, és nem a családuktörténete határozza meg bennünket. Isten azt akarja, hogy a magunk módján valósítsuk meg azt a képet, amelyet Ő alkotott.

Jézus Krisztus isteni emberségéből jószág és szeretet árad. Az embernek is ezt a jószágot és szeretetet kell visszatükrözni, gyöngédséget és kedvességet kell sugározunk.

**Ahogy Jézus, az ember is hisz a jóban. Kiszarja a
jóág csíráit testvéreiben is. Szereti társait, barátait,
ismerőseit, sőt az ellenségeit is.**

Jézus útközben, idegenben született meg. Jézus isteni vándor, aki velünk zarándokol, hogy emlékeztessen isteni eredetünkre. Tudatosítja, hogy nemcsak földi emberek, hanem a menny emberei is vagyunk.

Szüleinek útra kell kelniük. Otthonukat el kell hagyni, hogy Betlehemben megtapasztalják az idegenek sorsát: nincs hely számukra a szálláson. Az emberek nem nyitnak ajtót nekik.

Ez a mi emberlétünk: itt élünk a földön, de végső soron nem ez az otthonunk. A mi igazi otthonunk a mennyben van. Nekünk minden emberi lakás szűkös, a lelkünk élettere sokkal tágasabb. Csak akkor van bennünk otthonosság, ha Isten bennünk van.

A kíméletlen idegen föld Jézus születésével a világ középpontjává válik. Angyalok jelennek meg Isten dicsőségéről és a földön megvalósuló békéről énekelnek, amely akkor valósul meg, ha Isten lakóhelyet talál bennünk.

Karácsonykor azért díszítjük fel a lakásunkat, hogy kifejezzük: otthonná vált az, ami idegen volt – mert Isten itt lakik köztünk. Isten bennünk is meg akar születni, hogy mi is otthon legyünk saját magunkban.

„Szállást keres a Szent Család”. Mária és József menekül, ma éppen úgy elutasítják őket, mint kétezer évvel ezelőtt. Jézus szüleiben sokan magukra ismernek. A II. világháború után kitelepítettek, a migránsok.

A „szállás” nekünk azt az ígéretet rejti, hogy belső küzdelmeinkben békés otthonra lelhetünk. Szükségünk van egy meghitt térre, ahol a védtelen gyermek biztonságban felnőhet, kell lennie egy helynek, ahol gyökeret eresztethetünk, ahol kiteljesedhetünk.

Otthont adó „szállásunk” csak útrakész állapot, átmeneti otthon – az örök hajlékra irányítja figyelmünket, amely Isten ajándéka, amikor földi utunk véget ér. Mind zarándokok vagyunk. Adjunk hát szállást az úton lévő embereknek, hogy egy időre nyugalmat leljenek belső küzdelmeikben.

Jézus istállóban született. Az istálló olyan hely bennünk, ahol „jószágok” laknak, az ösztönök, a vágyak, a vitalitás, a szexualitás. Ezt a részünket szégyelljük, szívesen elrejténénk. Nem jó szagú. Nem kellemes. Isten épp itt akar megszületni bennünk.

Istent elsősorban nem ott találjuk, ahol dolgozunk, ahol otthonosan berendezkedtünk, hanem az „istállónkban”. Ehhez alázat szükséges. Isten csak akkor fog beköltözni hozzánk, ha elé tárunk mindent, ami bennünk van.

Isten a sötétségeinkbe is világosságot akar hozni. A karácsonyi képeken az isteni Gyermekekből sugárzó fény betölti az istállót, mindent meleg fénybe burkol. Ahol az isteni Gyermekek jelen van, ott minden emberivé, jóságossá alakul.

A jászolban fekvő Gyermekek megmutatja, hogy Isten az embert egészen másmilyennek álmotta meg, mint azt az emberek várták volna. Nem látszik rajta isteni méltóság. Kiszolgáltatott. Szüksége van emberi gondoskodásra. Táplálni kell.

Amikor erőink végére érünk, úgy érezzük, nincs tovább, senki sem ért meg, elutasítottak, kirekesztettek – Isten éppen akkor szeretne megszületni bennünk. Lelkünk legalján, azon a helyen, amelyet látni sem kívánunk. Ott szeretne Isten bennünk megszületni.